

BLING
BLING

3

JAN VAN DER CRUYSSÉ

BLING

TOEN WAS ER NOG MAAR ÉÉN

BLING

Angèle

Voor mijn allerliefste oetie woetie Muis

© 2018 Uitgeverij Angèle / Standaard Uitgeverij nv
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Jan Van der Cruysse
www.angèle.be
info@angèle.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Auteursfoto: Thomas Sweertvaegher
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Vormgeving binnenwerk: 5NUL8 Grafische Producties

Eerste druk mei 2018

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3506 2
D/2018/0034/89
NUR 330

INHOUD

Overpeinzingen en hulde	7
Zondag 8 november – नदी	9
Maandag 9 november – Superintendent Vishwas	31
Dinsdag 10 november – Mie Katoen	53
Woensdag 11 november – Wolf	79
Donderdag 12 november – Speeltjes op zolder	97
Vrijdag 13 november – Inferno	127
Zaterdag 14 november – Vitriool	183
Zondag 15 november – Windhaantje	217
Maandag 16 november – De Mermaidmoorden	249
Dinsdag 17 november – _(^▽^)_/	269
Woensdag 18 november – Kala-azar	299
Donderdag 19 november – Breaking News	319
Vrijdag 20 november – Lucky Strike	343
Zaterdag 21 november – Te koud om te vissen	375
Personenlijst	409

OVERPEINZINGEN EN HULDE

*Komt er een **Bling Bling 4**?*

Een vierde deel valt moeilijk te rijmen met het concept van een trilogie. Om elk misverstand en elke verleiding op dat vlak te vermijden stappen enkele cruciale hoofdrolspelers onbaatzuchtig uit het verhaal.

*Zal je je **personages niet missen**?*

Ik mis ze nu al. Maar het stelt mijn echtgenote zonder twijfel gerust dat al die vrouwen nu het huis uit zijn. Vooral mijn nachten met Elisabeth kregen weinig bijval.

*Wat vindt je **gezin van al dat schrijven**?*

Voor partner en kinderen is dit de perfecte hobby van vader. Je bent ver genoeg uit de buurt om je niet te bemoeien met de keuze van het televisie- of filmprogramma voor de avond.

*Waarom **vermeldde je nog nooit iemand met naam in je dankwoord**?*

Omdat ik weet dat ik daarbij zeker enkele fijne mensen over het hoofd zou zien.

*En als je dat **toch zou doen**?*

Dan denk ik aan mijn uitgevers: Veerle, Karel en Stephanie. Redactie en nazorg door Saskia en Ilse, de promotie door Ellen, Alice en Annelies. Zie je wel: ik ben er zeker al vijf vergeten. En dan nog mijn ouders, schoonouders, ooms en tantes en elkeen die medisch advies omtrent zijn bloeddruk in de wind heeft geslagen om *Bling Bling* te lezen. Maar vooral denk ik aan de dui-zenden onbekende lezers die me aanmoedigen door *Bling Bling* te lezen. Aan elk van hen: oprechte hulde.

*Wat vind je het **leukste aan auteur zijn**?*

Eerst ging het me alleen om het schrijven zelf. Dat kan ik alvast schrappen van mijn bucketlist! Maar toen er ook een uitgever aan te pas kwam, opende zich een heel nieuwe wereld. Het hele proces van de totstandkoming en de distributie van een boek. Boekenbeurzen, awards, contact met vele andere fijne misdaad-auteurs, lezers die me in de trein of in de supermarkt spontaan aan de mouw trekken. Dat doet me wel wat.

Je eerste boeken waren 530 bladzijden, nu nog slechts 400?

Je ziet: ik krijg het eindelijk onder de knie.

En hierna?

Ik voel al maanden iets anders kriebelen en borrelen, maar ik ben er nog niet helemaal uit. In elk geval even een rustmoment om daarover na te denken.

De *Bling Bling*-trilogie was een ware roetsjbaan en ik ben hiervoor veel dank verschuldigd aan heel veel mensen. Het is hartverwarmend te zien hoe de boeken worden onthaald.

Zondag 8 november

नदी

Antwerpen – Het Eilandje

De kille najaarswind duwt Beerke vooruit langs de gevelrij. De kaai aan het Willemdok ligt er triest en verlaten bij. Een jong paar probeert de plassen te ontwijken terwijl hun veel te grote hond zijn lijn tot de limiet uitrekt. Meeuwen zitten op elk verhoginkje te wachten tot er iets voedzaams in beeld komt, de ogen dichtgeknepen en één poot knus opgetrokken in de beschutting van hun verenkleed.

De voordeur van het loftcomplex is niet op slot. Beerke trekt ze keurig achter zich dicht. In de hal is het amper warmer dan op straat. Ze bestudeert het rijtje belknoppen in het smalle marmeren portaal. De automatische verlichting doet het niet en ze licht bij met haar smartphone. Naast het knopje waarop vorig jaar nog een felgele smiley hing, staat geen naam meer. Toch belt ze aan. Wanneer ze na een halve minuut geen antwoord krijgt, probeert ze nogmaals, tegen beter weten in.

Niemand thuis. Ook toen ze in september langskwam was het naambordje al verdwenen. Ontmoedigd probeert ze een laatste keer. Ze zet de kraag van haar regenjasje op en is alweer bij de voordeur als ze de parlofoon hoort kraken en ruisen.

‘Hallo?’ De verwonderde stem van een dame op leeftijd.

Beerke keert op haar stappen terug en spreekt in de parlofoon: ‘Goedemorgen. Ik ben op zoek naar Albertien Van der Valk. Woont ze niet meer op dit adres?’

‘Ze is er niet. Ik ben de buurvrouw.’

‘Woont ze nog op dit adres?’

‘Jawel, maar ze is voor een langere tijd afwezig.’

‘Weet u dan misschien hoe ik Albertien kan bereiken?’

‘Ze heeft me expliciet gevraagd om geen informatie mee te delen aan onbekenden.’

‘Ik ben helemaal geen onbekende. Ik ben een vriendin van Albertien, Beerke Wagenmaker.’

‘U bent die politieagente van het onderzoek naar de diamantroof? Ik heb u toen gezien op de televisie.’

Beerke aarzelt. ‘Jawel, dat was ik.’

Er volgt een zoemend geluid en de deur naar de traphal wordt met een doffe klik ontgrendeld.

‘Komt u in dat geval even binnen. Albertien heeft voor u een bericht achtergelaten. Elvira Adriaenssens, tweede verdieping.’

Behalve de loft van Albertien telt de verdieping nog twee andere wooneenheden. Geen naambordjes. Als ze de bel van Albertien

hoorde, woont de vrouw waarschijnlijk in het naastgelegen appartement. Wanneer Beerke wil aankloppen, gaat de deur open. De gang vult zich met de geur van versgemalen koffie.

Elvira draagt een wollen vest en een kraaknette, witte schort, zoals de winkeldame bij een bakker. Haar kapsel zit netjes, alsof ze juist van de kapper komt. 'Ik heb net koffie gezet. Drink je een kopje met me mee? Of heb je liever thee?'

Varanasi – Mansarovar Ghat

Nu de zomerregens voorbij zijn, zakt het peil van de rivier dag na dag. Sommige ghats, de trappen langs de rivier die de overgang vormen tussen de stad en het water, zijn nog met een dikke laag slib bedekt. Werklieden sjouwen met pompen en brandweerslangen om het slijk weg te spuiten. Buurtkinderen vinden grenzeloos vermaak in de koelte van het rondspetterende water.

Een van de jongens heet Nadeesh. Hij kent de heilige stad door en door. Elke trede van elke ghat, elke ashram, elk van de honderden sadhoes die de hele dag zitten te mediteren langs het water. Zijn eigen mama heeft hij daarentegen niet gekend. Ze vertellen hem dat hij hier is geboren, letterlijk aan de rand van de heilige rivier. Hij draagt zijn naam met trots. Iemand heeft die vorig jaar voor het eerst op zijn arm geschreven en een verkoopster van henna overtekent hem telkens als de letters vervagen.

नदी. Nadeesh. Rivier.

In zijn jonge leven is hij nog nooit verder dan een kilometer of twee van de Moederrivier geweest. Voor hem waren ze er altijd, de wonderen waaraan miljoenen bedevaarders en toeristen zich vergapen. De eindeloze parade met steeds wisselende figuranten. De families die passeren om afscheid te nemen van hun betreurde geliefde die hier, op de heiligste plek van de schepping, wordt verast en verstrooid in de rivier. De hele industrie van crematoria, lijkstoeten en leveranciers van brandhout. Daartussen een circus van geiten, koeien en buffels, soms kamelen en olifanten. Een komen en gaan van priesters, gelovigen, straatventers, sadhoes, overjarige hippies en wereldreizigers. Een perpetuum mobile van kleur, geur en geluid dat onvermoeibaar meedeint met het water van de Ganga, dag na dag, eeuw na eeuw, al meer dan drieduizend jaar.

Nadeesh leeft op straat maar eten is er altijd. Af en toe ver-

dient hij een schnabbel door toeristen op sleeptouw te nemen voor een rondleiding, een taxirit of een tochtje met een sloep op de rivier. Daarbij wordt weinig onderhandeld. Een veelbetekenende blik en een handvol roepies dat discreet van eigenaar verwisselt.

De politie is niet zijn beste vriend. Ze weten dat de straatkinderen meer op hun kerfstok hebben dan hun leeftijd en hun onschuldige gejoel laten vermoeden. Hoe ouder Nadeesh wordt, hoe minder geduld ze met hem hebben. Op het moment dat een van de kinderen een brandslang beetpakt om de anderen mee nat te spuiten, verschijnen vier agenten aan de trappen van de Mansarovar ghat. De kleintjes blijven onbevreesd staan, de grotere kinderen zetten een korte sprint in en lopen de trappen op. Nadeesh heeft als geoefend zwemmer een makkelijke uitweg. Hij hoeft maar enkele trappen naar beneden te rennen en een duik te nemen om aan de politie te ontkomen. Een voorsprong die ze nooit kunnen inhalen. Hij hoeft zich geen zorgen te maken over een horloge, een smartphone of een keurig uniform. De agenten wel. Ze doen geen moeite om hem in het water te volgen.

Varanasi – Rana Mahal Haveli Resort

Adi geniet al de hele middag van het uitzicht, met een boek en een kop thee. Het kleine luxehotel telt twee verdiepingen en alle kamers hebben een balkon met een onovertrefbaar uitzicht over de Ganges. Vanaf de poort van de hoteltuin leiden wel honderd treden helemaal naar beneden tot aan het water. Deze ghat werd enkele dagen geleden al schoongemaakt en is droog, klaar voor de mooiste maanden van het jaar. Ondanks de drukte vindt Adi het een rustgevend tafereel. Op de onderste trappen ligt was te drogen in de droge, warme avondwind, hoofdzakelijk hotellinnen en meterslange kleurrijke sari's. Nu de zon stilaan achter de huizen verdwijnt, zijn de dhobi volop in de weer om alles te vouwen en te verzamelen. Met de was van een ander word je hier niet rijk, maar het houdt je in leven. Beneden staan vrouwen in rode en oranje sari's tot hun middel in het water te baden, bij te praten en te bidden. Ze plaatsen fonkelende drijfkaarsjes en kleine offeranden op het water die langzaam wegdobberen naar de monding van de rivier, lichtjaren verderop.

Adi neemt een laatste slokje thee en checkt haar schermpje. Nog steeds geen netwerkverbinding. Ze kent het land al te

lang en te goed om zich daar nog druk over te maken. Ze pikt een koekje van de schaal en stapt van het balkon de kamer in. Daar drapeert ze haar sjaal over de leuning van een stoel. Hemelsblauw, haar lievelingskleur. Ze wikkelt haar sari los en vouwt hem keurig op. In de ruime badkamer steekt ze kaarsen en wierookstokjes aan. Het bad is gigantisch: het is niet van email maar gemetseld van grote blokken natuursteen. Ze draait de kraan helemaal open, laat het water over haar hand plenzen en morrelt aan de knoppen tot het water de perfecte temperatuur heeft. Dan drukt ze de brede rubberen stop in de afvoer. Uit een kruikje voegt ze kruidenolie toe aan het water. Ze ademt diep in boven het bad wanneer de zoete geuren vrijkomen. Haar lingerie bestelt ze vaak online bij een Amerikaanse keten. Ze bewondert de pareltjes op haar beha en legt hem voorzichtig in de rieten wasmand voor ze terugkeert naar de slaapkamer.

Met een schakelaar bij het nachtkastje zet ze de houten plafondventilator in werking. Haar voeten glijden uit haar sandalen en ze gaat languit op bed liggen. De lucht in beweging gebracht door de langzame houten schoepen strijkt langs haar geparfumeerde donkere huid. Ze probeert opnieuw haar gsm. Niets. Dan pakt ze de hoorn van de vaste telefoon naast het bed. Een verrassend modern toestel met lichtgevende toetsen. De nul is voor de receptie. Ze wacht op een kiestoon.

‘Rana Mahal Resort, telefooncentrale.’

‘*Namashkaar*. Kamer 218. U probeerde eerder vanmiddag een nummer voor me te bellen in Delhi. Wil u datzelfde nummer nog eens proberen?’

‘Een ogenblikje, mevrouw, ik verbind u door.’

Terwijl ze luistert naar het wachtmuziekje schuift ze de fijne gouden armbanden van haar pols en schikt ze keurig naast elkaar op het ongebruikte hoofdkussen aan de andere kant van het bed. Als olympische ringen. Ze legt er ook haar traditionele halsketting en oorknoppen bij en een ring met een grote vuurrode steen.

‘Adi?’

Ze glimlacht wanneer ze zijn stem hoort en gaat meteen rechtop zitten. ‘Heee. Ik ben blij je te horen, ik had vanmiddag al eens geprobeerd je te bellen.’

‘Ik ben net weer in Delhi. Gaat alles goed met mijn liefje?’

‘Vanochtend is iedereen vertrokken: tante Madhuri en de

meisjes. Het was geweldig om mijn nichtjes na al die jaren terug te zien.'

'Triest dat er een crematie moet zijn om elkaar terug te zien.'

'Helemaal niet triest. Het was een geweldige week en iedereen vindt het zo jammer dat je er niet bij was. Ik ben vanochtend ook mijn nichtje Lydia gaan opzoeken op de universiteit. Ze zag er goed uit. Ze heeft nu een vriendje.'

'Een student?'

'Ja. Ik heb hem niet gezien, maar hij studeert voor ingenieur. Hij komt uit Lucknow, een keurige familie, verzekert ze.'

'Dat verzekerde jij je familie misschien ook toen wij elkaar pas kenden?'

Ze lacht. 'Jij komt toch ook uit een keurige familie? Toen wist niemand dat je zou ontaarden in een internationale topgangster.'

'Hallo mevrouw Bonnie: jij bent de laatste die me op dat vlak iets mag verwijten. En ik mis je.'

Ze giechelt. 'En dan weet je niet eens dat ik helemaal naakt ben.'

'Wat ben jij een flirt! Ben je niet stilaan te oud voor dit soort kattenkwaad?'

Niemand heeft zo'n brede mond als Adi wanneer ze lacht. Guitige ogen en parelwitte tanden die fel contrasteren met haar donkere huid. 'Ik heb weinig te bieden dat niet voor de deur te zien is: het barst hier van de halfontklede bedevaarders in en langs het water.'

Haar hand glijdt naar beneden over haar kleine boezem en stopt bij haar navel. 'Op kattenkwaad staat geen leeftijd. Het enige wat ik momenteel draag is mijn diamanten piercing.'

'Marilyn Monroe droeg tenminste nog Chanel N°5 tussen de lakens.'

'Wacht tot na mijn bad, dan geur ik lekker naar kardemom en gember.'

'Chicken Kadai ruikt ook lekker naar kardemom en gember.'

'Als je tussen je lakens een kipgerecht verkiest boven de mooiste vrouw van Orchha...'

Hira lacht maar onderbreekt haar. 'Heb je die grote diamanten piercing meegenomen op reis?'

'Voor de uitvaart van Madhuri's papa. Als ik voor zijn crematie mijn mooiste juwelen niet mag dragen, wanneer dan wel? Ik zag er gisteren als een echte maharani uit.'

'Je maakt me nieuwsgierig. Stuur me een selfie.'

‘In mijn feestkledij?’

‘Nee gekkie, neem er nu een, zónder! Wanneer zie ik mijn maharani terug?’

Ze zet de snelheid van de fan een standje hoger. ‘Ik blijf nog één volledige dag. Overmorgen ben ik weer in Orchha. Wanneer kom jij naar huis?’

‘Morgen zie ik nog een juwelier in Delhi, dinsdag en woensdag ben ik in Hyderabad en Udaipur. Daarna heb ik geen afspraken meer voor de rest van de week. Ik vlieg meteen terug vanuit Udaipur. Je kan me woensdagavond thuis verwachten.’

‘Nadat we al die miljoenen verdiend hebben zou ik denken dat we niet meer hoeven te werken, maar je hebt nog nooit zoveel en zo hard gewerkt als nu.’

‘Ik heb me nog nooit zo geamuseerd met het werk. Het is ook geruststellend om te weten dat je voldoende reserve hebt om er elk moment mee te stoppen als je dat zou willen.’

‘Ik bel je morgen nog.’

‘Prima. En stuur me die selfie!’

Opnieuw die brede lach. ‘Om mijn foto te delen met je vrienden? Vergeet het. Voor ik het weet sta ik op pikante websites en op de blootkalender van de bandencentrale. Je moet maar geduld oefenen tot in Orchha.’

Ze drukt de rode toets in om het gesprek te beëindigen en plaatst de hoorn terug voor ze naar de badkamer sprint om het bad te controleren.

Antwerpen – Het Eilandje

Als Turkse verkiest ze een krachtige espresso maar ook een kop doorloopkoffie ziet ze graag komen. Beerke nipt beleefd aan het kopje. ‘Ik probeer Albertien al een half jaar te bereiken. Haar telefoonnummer geeft geen teken van leven en ik heb hier al een paar keer tevergeefs aangebeeld.’

Elvira snijdt enkele plakjes cake af en legt ze op een dessertbordje. ‘Ze is in oktober vorig jaar op reis vertrokken. Eerst voor enkele weken, dan nog eens voor een maand. In het voorjaar was ze enkele maanden in Antwerpen. Toen ze weer vertrok, vertelde ze me dat ze een hele tijd zou wegblijven en misschien zelfs definitief in het buitenland zou gaan wonen. Madelief is bij mij gebleven, want een poes meenemen buiten Europa is een heel gedoe met de douane.’ Elvira wijst naar een grijze tijgerkat, die in de keuken in een hoekje boven op de wasmachine ligt te slapen.

‘Ze was nog een kitten toen Albertien de eerste keer vertrok. In principe logeert ze hier maar tijdelijk, maar ze woont inmiddels veel langer bij mij dan ze ooit bij Albertien heeft gewoond.’

‘Je zei me in de parlofoon dat Albertien een bericht voor me heeft achtergelaten?’

De rest van de cake wordt zorgvuldig in aluminiumfolie gewikkeld en verdwijnt in de koekjestrommel. Elvira zet het bordje op tafel. ‘Quatre-quarts met peer. Gisteren zelf gebakken. Een recept van mijn vader, die was zijn hele leven banketbakker op Linkeroever.’ Uit een lade onder het aanrecht haalt ze een pakje papier tevoorschijn met een elastiek eromheen. Folders van een meeneemchinees en de kalender van de ophaaldienst voor huisvuil, een recept voor erwtensoep, het instructieboekje voor de stofzuiger en een allegaartje andere documenten die ze waarschijnlijk nooit bekijkt maar ook niet wil weggooien. Ook een gewone witte enveloppe, Amerikaans formaat. Ze geeft ze aan Beerke en stopt de andere documenten weer weg. Beerke bekijkt de enveloppe aan beide kanten. Ze is dichtgeplakt. Op de voorzijde staat ‘Voor Beerke’, aan de achterkant niets. Grote ronde letters in bleekblauwe inkt, een handschrift dat je zou toeschrijven aan een meisje van zestien.

‘Die is voor jou. Ze heeft me niet gezegd wat de bedoeling is. *Als hier ooit iemand voor me komt aankloppen, en die blijkt Beerke te heten, geef haar dan deze enveloppe*, zei ze. Verder kreeg ik formele instructies om aan niemand te vertellen waar ze naartoe zou reizen en voor hoelang. Ik weet dat trouwens zelf ook niet, voor de goede orde.’

Beerke trekt een hoekje los en steekt de achterkant van haar koffielepeltje in de opening om de enveloppe open te scheuren.

Elvira legt haar hand op die van Beerke. ‘Niet hier. Je hoeft die niet hier te openen. Doe dat gerust thuis, ik hoef niet te weten wat Albertien allemaal uitspookt.’

Beerke heeft geen handtas bij zich. Ze schuift de enveloppe in haar binnenzak, zoals mannen dat zouden doen. Ze gniffelt. ‘Uitspookt? Je hebt blijkbaar geen hoge dunk van haar handel en wandel?’

Elvira glimlacht. Toch wel. Ze is een echte schat. Maar geef toe dat ze toch wel wat bijzonder is: modelbouw en gevechtkunsten, voor een vrouw. En dan die oranje Vespa. Heb je ooit die motorhelm gezien, met die oortjes erop? Zoveel talent.’

‘Bedoel je die poppetjes die ze maakte?’

‘Ja, om de haverklap kwam ze me even halen om haar nieuwste realisaties te laten zien. Ze kon tot in het holst van de nacht zitten prutsen aan de kleinste details tot ze helemaal tevreden was over het resultaat.’

Beerke glimlacht. ‘Dat lijkt me helemaal Albertien. Ik heb die poppetjes zelf maar vluchtig gezien en een poster daarvan in haar bureau, al die details heeft ze me nooit verteld.’

‘Weet je dat Albertien wereldwijd prijzen wint met die poppetjes? Ze verkoopt die online. Op haar website heeft ze klanten uit alle hoeken van de wereld.’

‘Wist ik niet. Wanneer was ze het laatst hier?’

Elvira bekijkt de kalender. ‘Het was dezelfde week dat ze de liftdeur kwamen herstellen. Dat was half mei. Ze liet haar waterleiding en elektriciteit afsluiten, maar ze wil de loft niet verhuren of verkopen. Dan kan ik elk moment terugkomen als ik zin heb, zei ze. Ze zou er een mooie cent mee kunnen verdienen als ze het verhuurde.’ Ze aarzelt en kijkt Beerke aan. ‘Maar dat zijn natuurlijk niet mijn zaken.’

‘Dus je weet zelf ook niet waar ze naartoe is gereisd?’

Elvira schudt het hoofd. ‘Nee. Misschien vind je het antwoord in die brief. Vorig jaar was ze in India en Amerika, dat heeft ze me verteld. Maar ik heb geen idee waar ze nu is. Ze zei dat ze na haar ontslag lang heeft nagedacht wat ze verlangt van het leven. *Van dit Belgisch weer word ik alvast niet gelukkiger*, vertelde ze me. *Er moeten plaatsen zijn waar het overdag lekker weer is en 's nachts heerlijk koel om te slapen. Waar je geen paraplu nodig hebt. En dat het hele jaar door. Ik laat het je weten wanneer ik die plek heb gevonden.*’

‘Dus als ik hier niet had aangebeld, zou ik deze enveloppe nooit hebben ontvangen?’

‘Dat vond ik zelf ook gek. Ik stelde haar voor dat ik ze zou opsturen of je ze zou bezorgen. Ik weet dat je hier in Antwerpen bij de politie werkt. Maar dat wilde ze niet.’

‘Waarom niet?’

Elvira haalt de schouders op. ‘Helemaal Albertien, toch? Albertien houdt niet van ongecompliceerde logica.’

‘Ik kwam hier al eerder tevergeefs aanbellen.’

‘Ik ben er niet altijd. Ik loop graag even in de stad rond. En ik verblijf soms bij mijn zus in Oostende.’

Beerke drinkt het kopje leeg en staat op. ‘Ik moet ervandoor, ik heb nog een drukke dag. Ik wil je heel erg bedanken voor je moeite en voor de koffie, da’s heel erg vriendelijk.’ Ze pakt een

kaartje uit haar portefeuille en legt het op tafel. ‘Hierop staat mijn nummer. Als je intussen iets mocht horen van Albertien, vraag dan of ze me even belt? Ze zou mijn nummer trouwens moeten kennen: het is nog steeds hetzelfde als vroeger.’

Varanasi – Rana Mahal Haveli Resort

Nadeesh wringt zijn T-shirt uit en trekt het weer aan. Daarna doet hij hetzelfde met zijn broek. Hij is hier allerminst alleen maar niemand schenkt hem enige aandacht. Omdat hij tussen de bootjes door is gezwommen, heeft de politie hem uit het oog verloren. Mansarovar Ghat ligt meer dan honderd meter stroomafwaarts, uit het zicht. Hier is hij veilig. Hij klimt de vele trappen omhoog en kijkt rond. Tijd om iets te eten. Boven aan deze ghat bevindt zich het Rana Mahal Resort. Bij de keukens van hotels delen ze regelmatig voedsel uit voor sadhoes en priesters. Ook kinderen krijgen wat mee als ze daarom vragen. Omdat hij niet meer tot de kleinsten behoort, wordt hij de laatste tijd vaak weggejaagd wanneer hij gaat schooien om eten. Hij wordt verondersteld nu voor zichzelf te kunnen zorgen. En dat doet hij ook.

Alle gasten van het Rana Mahal worden verwelkomd met een mand exotisch fruit op de kamer. Met een vriendelijke brief van de hotelmanager. Vaak nemen de hotelgasten die mand mee naar hun balkon om fruitvliegjes in de kamer te vermijden. Enkele jaren geleden zag Nadeesh hoe een familie aapjes via de prachtige champakboom langs de zijmuur van het hotel op het terras kwam om zich van dat fruit te bedienen. Op een avond volgde hij hun weg. Het is nu een van de vele plaatsen waar hij op een gemakkelijke manier een smakelijke hap te pakken krijgt. Hij staat onder de boom en kijkt omhoog. Hij bewondert de geurige oranje bloemen. Hij weet precies waar hij zijn voeten kan plaatsen om de grote zijtak te bereiken.

Nadeesh klemt zich tussen de muur van het hotel en de stam en werkt zich in luttele seconden behendig naar boven. Niemand heeft wat gemerkt en al snel is hij volledig aan het zicht onttrokken tussen het gebladerte. Hij klimt nog een paar meter hoger en kruipt dan behoedzaam op een stevige zijtak. Het hoekterras van de eerste verdieping bevindt zich bijna onder hem. Vanuit zijn uitkijkpositie inspecteert hij geduldig alle balkons: nergens zijn hotelgasten te zien.

Dit is een perfect moment, bedenkt hij: donker genoeg, bo-

vendien de tijd voor het avondeten en nog te vroeg om te gaan slapen, de meeste hotelgasten zijn afwezig. Hij wacht enkele minuten en vergewist zich met een arends-blik van elke activiteit in de omtrek. Pas wanneer hij zeker is dat niemand hem kan opmerken, laat hij zich van de tak vallen, op de harde tegels van het terras. Nadeesh is bijna altijd blootsvoets. Dat is niet altijd comfortabel: sommige steegjes liggen vol koeien- en buffeldrek. Maar bij het beklimmen van bomen en het ongemerkt landen op het balkon van een hotelkamer is het een voordeel.

Geen fruitmand maar wel een dienblad met thee en koekjes. Hij graait het hele schaalpje leeg en proeft. Dit is onvoldoende voor een maaltijd maar ze zijn wel erg lekker. Het laatste halve koekje verkruimelt hij en hij verstrooit de brokjes over de tafel en de vloer. Zo lijkt het alsof de apen hier hebben huisgehouden. Dan merkt hij dat de terrasdeur naar de slaapkamer op een kier staat. Door de luiken voor de deur kan hij niet naar binnen kijken. Hij schuifelt tot bij de deur en gluurt tussen de kier. Er lijkt niemand in de kamer te zijn. Er brandt licht en de schoepen van de plafondventilator wieken langzaam om hun as. De elektrische motor maakt een laag zoemend geluid. Is daar iemand in de badkamer? Nadeesh duwt de deur wat verder open en luistert. Hij hoort het geluid van water. Iemand is zich aan het wassen in het bad of de douche. En zingt. Een vrouwenstem.

Hij kijkt snel rond in de kamer. Op het tafeltje naast het bed staat een fruitmand. Westerse vruchten zoals appel en peer, maar ook een mango, mangoestans en enkele helderoranje *japani phal*.

Hij houdt even de adem in en spitst de oren. Hij heeft nog nooit eerder ingebroken in een hotelkamer. Het terras kan nog beschouwd worden als publiek domein, maar nu overschrijdt hij een nieuwe lijn. Het geplens en gezang in de badkamer gaat door. Hij waagt het erop. Hij heeft geleerd om nooit alle vruchten mee te nemen: vaak merkt niemand dan dat er iets is verdwenen. Hij kan toch niet alles tegelijk in zijn handen houden als hij langs de boom terug naar beneden klimt.

Hij stopt als zijn blik op het bed valt. Op het hoofdkussen liggen enkele juwelen. Traditionele gouden armbanden en oorringen zoals de vrouwen hier dragen bij belangrijke gelegenheden zoals een uitvaart. En een opvallende ring met een grote, rode steen. Hij twijfelt. Dit kan alleen maar tot narigheid leiden. Maar zo'n buitenkansje...